

The Story of My Life
Marie, Queen of Romania

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MARIA, REGINA ROMÂNIEI

Povestea vieții mele / Maria, regina României ; trab. din lb. engleză
de Miruna Andriescu. - București : Librex Publishing, 2022

ISBN 978-606-8998-01-5

Vol. 2. - 2022. - ISBN 978-606-8998-02-2

I. Andriescu, Miruna (trad.)
II. Moșneanu, Cristian (pref.)

821.135.1

Editor: Ionuț Radu

Redactare: Alexandra Tolocenco

Design copertă: Ioana Olga Bejan / Denisa Nicoară

LIBREX PUBLISHING

Str. Episcopul Radu, Nr. 30, București

redacție: 0723 193 019

comenzi@librex.ro

www.librex.ro

© LIBREX PUBLISHING, 2022

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul
scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform *Legii*
dreptului de autor

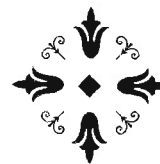
MARIA,
REGINA ROMÂNIEI

POVEȘTEA VIEȚII MELE

VOLUMUL 2:
TINEREȚEA ȘI NUNTA

Traducere din engleză de Miruna Andriescu

Prefață de Cristian Moșneanu



CAPITOLUL 7

Anii de la Coburg

Odată cu plecarea de la Malta a început o nouă etapă a vieții noastre. Creșteam încetul cu încetul, iar grădina raiului rămânea în urmă. Cei care se ocupau pe atunci de educația noastră au reușit să arunce o umbră peste ultimii ani ai vieții noastre de acasă.

Mi-am impus misiunea dificilă de a fi cât mai obiectivă în aceste pagini, de a încerca să privesc orice din toate punctele de vedere. Vreau să redau cele întâmplate fără nicio pasiune sau resentiment. Așadar, ca să nu fiu judecată, vreau să judec cu cea mai mare imparțialitate, dar, mai presus de toate, trebuie să respect adevărul. Nu vreau să vorbesc de rău pe nimeni, dar sunt doi oameni care, în acești ani de la Coburg, au avut o înrăurire nu prea fericită în viața noastră. Este vorba despre dr. X, tutorele lui Alfred, și Fräulein, guvernanta noastră. Aceștia aveau o mare influență în casă, mai ales că în

zilele acelea, fiindcă trebuia să studiem mai temeinic, eram despărțiți adesea de părinții noștri și lăsați în seama lor.

Nu mai aveam o casă la țară în Anglia, se renunțase la Eastwell, așa că de atunci încolo am stat mult mai mult la Coburg, unde era educat Alfred. Ca să nu mai fim despărțiți des de fratele nostru, s-a decis ca noi, surorile, să studiem tot cu profesori germani și să primim confirmarea în religia luterană, nu anglicană.

Mama, după cum am mai spus, nu se simțise niciodată pe deplin fericită în Anglia și îi plăcea foarte mult la Coburg, fiindcă putea duce o viață simplă în acest orașel unde se punea mai mare preț pe tihnă și bunăstare decât pe eleganță. Crescută la cea mai strălucită curte din Europa, mama avea totuși cele mai simple gusturi și putea trăi în casa ei din Germania după bunul plac, fără să fie controlată de Bunica Regina și necriticată de cei care tindeau să-i considere obiceiurile străine, diferite de tradiția britanică.

Fiindcă am cunoscut și eu greutățile adaptării la o țară care mi-a fost și mie străină la început, înțeleg acum lucruri pe care în tinerețe eram înclinată să le critic. Mama și-a găsit la Coburg adevărata independență. Acolo își hotăra singură soarta, nu avea alături un tribunal care să judece tot ce făcea sau lăsa nefăcut. Acolo era propria ei stăpână. Era un regat mic, poate, dar voința ei nu era pusă la îndoială, nu primea ordine de la nimeni și putea trăi cum dorea.

Coburg era un orașel cu părți vechi, pitorești, vegheat de o fortăreață străveche, aflată pe un deal alăturat,

care se vedea de la kilometri depărtare. Era un oraș cu târgoveți simpli, neînclinați să critice și loiali, condus pe atunci de Ducele Ernest, fratele Prințului Consort al Angliei.

Unchiul Ernest avea ciudățeniile lui, pe care vi le voi descrie mai târziu. Prin urmare, Curtea lui era mai puțin riguroasă decât majoritatea micilor Curți germane, însă era totuși omnipotentă, ca toate Curțile nemțești din acele „vremuri bune de demult“.

La Coburg exista o simplitate de modă veche. Avea orânduirile, obiceiurile și gusturile celor mai multe mici capitale germane, centre însemnate, care au contribuit mult la prosperitatea Germaniei ca întreg. Privind în urmă, înțeleg cât era de senină viața acolo și cât de fericită ar fi putut să fie, doar că influența exagerată a doi oameni (poate fără să-și dea seama) distrugea în mare parte acea armonie.

Dr. X și Fräulein se strecuraseră atât de bine încât câștigaseră pe deplin încrederea mamei. Cuvântul lor devenise literă de lege, li se urma sfatul în orice privință, insinuările lor erau luate în serios, iar ironiile și criticile lor erau încuviințate fără discuție.

Dr. X era un om foarte inteligent și dobândise favoarea mamei datorită mării lui erudiții. Fiind la rândul ei foarte cultivată și citită, găsisse în acest om un tezaur de înțelepciune și cunoștințe. El întruchipa, însă, cultura germană cu tot ce avea mai rău, fiind arogant, dominator, nesocotindu-i pe toți ceilalți, batjocorind tot ce era bun, făcând el regulile, fiind neîngăduitor, tiranic. Dar, cel mai rău era faptul că ura tot ce era englezesc, iar

asta a creat un conflict în viețile noastre. Scopul lui era să ne facă să nu mai iubim Anglia și să ne transforme în germani. Ne împotriveam din toată ființa, îi țineam piept cu voința noastră, cu acel curaj minunat al copiilor când își văd idoli în pericol. Dar, cum oricine are unele calități, voi spune despre dl. X că putea fi un companion minunat. Se pricepea ca nimeni altul să fie amuzant, să spună grozav o anecdotă, să pună la cale o excursie sau să organizeze o distracție. Vorbea cu mare pricepere despre orice subiect – istorie, geografie, botanică, religie, artă, politică, probleme sociale, întotdeauna era mai bine informat decât toți ceilalți. Avea însă trăsătura neplăcută de a nu da altcuiva o șansă. Era de o aroganță desăvârșită și, cu o siguranță copleșitoare, nesocotea sau ridiculiza orice opinie contradictorie.

Alfred îi fusese încredințat întru totul. În perioada în care noi am locuit la Malta, dr. X a fost singurul tovarăș al fratelui nostru, cu excepția sărbătorilor de Crăciun pe care le petrecea la Malta, împreună cu noi. Dr. X era tiranic, nerăbdător, intolerant cu elevul lui, dar, cel mai rău, îi plăcea să-l tachineze de față cu alții. Părea să-i facă plăcere când îl făcea să roșească și să se simtă prost. Noi, surorile, ne indignam cumplit din pricina asta.

Dr. X a deșteptat în noi toate sentimentele de rebeliune pe care le trezesc tiranii în cei pe care îi asupresc. Nu îndrăzneam să ne revoltăm sau să i ne împotrivim fățiș, dar i-am fi plănuit cu mare bucurie căderea în dizgrație.

Fräulein semăna cu vântul de miazăzi. Avea vocea blândă și îți se băga pe sub piele. Părea bună, amabilă,

plină de dragoste pentru omenire. Era neîntrecută la vorbe micișoare, dând impresia că este întruchiparea sincerității. La început ne-a fermecat întru totul. Ne plăcea că era diferită de Mademoiselle, fata bătrână, uscățivă și friguroasă. Ea era mai tânără, mai frumoasă, mai nobilă, provenea dintr-o mare familie de aristocrați scăpătați și spunea povești foarte interesante despre ei, despre obiceiurile lor și despre vechiul castel unde locuise. Blândețea ei te cucerea, simțea că îți-ar lua apărarea, că ar fi alături de tine la bine și la rău. Așadar, eram lipsite de apărare în fața ei și lipsite de orice bănuială. Și mama fusese pe deplin cucerită de purtările ei nevinovate, ademenitoare, ca și de vorbele ei dulci. A devenit foarte repede nu doar preferata ei, ci și o sfătuitoare cu care se consulta mereu și o asculta mai mult ca pe oricine. Abia încetul cu încetul, noi, cu instinctul sigur al copiilor, am început să ne dăm seama că era un lup în blană de oaie, că se slujea de vorbe ca să ascundă ce gândea cu adevărat, că spusele ei blajine mascau, de fapt, dorința irezistibilă, aproape instinctivă, aș zice, de a le face rău celor din jur.

Poveștile ei păreau nevinovate, le ascultam fără nicio bănuială, deoarece erau amuzante, bine spuse, uneori chiar emoționante, dar fiecare cuvânt picura otravă. Și insinuările ei, dar, mai ales, reținerea și ceea ce nu spunea, picurau venin. Părea să apere pe cineva, dar, în realitate, cu istețime aproape diabolică, îl făcea bucăți, îi terfelea cu totul reputația, îți-l ponegrea cu totul și asta îți se întipărea în minte, mai degrabă decât dacă ar fi folosit cuvinte grele.

Amintindu-mi de ea, pot compara doar cu o miasmă, cu ceva invizibil, care, când te așteptai mai puțin, te împresura cu viclesugurile ei blânde, murdărea aerul până îl făcea insuportabil. Influența ei era neobișnuit de vătămătoare. Distrugea bunăvoința, stârnea dușmănia între cei care se iubeau cel mai mult, făcea pe oricine să fie bănuitor față de aproapele lui. Era la fel de dăunătoare ca un bacil periculos.

Cei care nu au cunoscut-o nu își pot imagina cu câtă iscusință se putea da drept o tânără sinceră, aproape nevinovată, care spunea o povestioară ca să o amuze pe Ducesă. Se putea prefaca că e de o simplitate aproape neghioabă. Vorbea fără să accentueze cuvintele, le rostea moale, făcându-le ca mătasea frumos țesută. O văd și acum cum își mișca buzele. Încetul cu încetul am ajuns să-i urâm poveștile inocente pe care le înșira atât de blajin. Știam la perfecție ce aere își dădea și eram imediat în gardă, știind că urma să atace reputația cuiva, un servitor urma să-și piardă slujba, vreun prieten avea să fie ponegрит, vreun profesor avea să fie prezentat într-o lumină falsă.

Era o tortură să-i urmărim tertipurile, mai ales pentru că mama nu a descoperit decât prea târziu cât de profund trădătoare îi era firea. Dobândise influență în toate aspectele privind organizarea casei, mereu i se cerea sfatul și, de obicei, era urmat, părerea ei avea greutate, varianta ei era luată în considerare.

Întărindu-i și mai mult puterea, dr. X s-a îndrăgostit de ea. I-a devenit logodnică, apoi soție, iar împreună erau o forță care spulbera orice veche influență iubită sau obicei.

Viața la Coburg avea șarmul ei. Era simplă și ușoară, deși în anii aceia lecțiile au căpătat o mare însemnătate și aveam unii profesori destoinici, care ne țineau mai mult sau mai puțin din scurt, încercând să ne insufle înțelepciune. Aveam mulți prieteni, oamenii erau, în general, buni și foarte încântați să vină în vizită sau să fie asociați cu Curtea, care juca un rol important, toate dorințele și ambițiile gravitând în jurul ei. Reședința noastră din oraș se numea „Palatul Edinburg”, o casă confortabilă, spațioasă, cu o arhitectură lipsită de originalitate, care dădea spre piața mare și se afla vizavi de Ehrenburg, marea reședință oficială a Ducelui domnitor, care însă nu locuia acolo niciodată.

Piața Palatului era atracția principală a orașului. Aici, duminica, cânta orchestra și avea loc procesiunea religioasă, târgoveții se plimbau în hainele lor cele mai de soi, cei mai de seamă fiind ofițerii batalionului de infanterie din localitate, care se învârteau printre oameni în uniformele lor cele mai bune, amestecându-se și nu prea cu mulțimea. Pătrunși de însemnătatea ținutei lor, erau o castă aparte, cu privilegii speciale, și se bucurau de considerația celor sus-puși și a celor umili, printre care și de a noastră.

Toți copiii din Coburg se adunau în Piața Palatului să se joace. Aud și acum vocile lor răsunând între zidurile Palatului Edinburg, Ehrenburg, ale clădirii teatrului, corpului de gardă și zidurile de piatră ale mării școli de călărie, principalele clădiri care mărgineau uriașa piață. Aceste glasuri de copii dominau Piața Palatului din Coburg, răzbăteau prin ferestrele noastre deschise

până în ungherele cele mai îndepărtate ale camerelor noastre, ne însoțeau orele de studiu, dar și pe cele de odihnă. Vesele, gălăgioase și neîncetate, piața era nelipsită de ele.

Deși reședința din oraș era destul de plăcută, îndrăgeam mai mult castelul nostru de la țară, Schloss Rosenau. Era un mic castel modest, situat pe un deal, într-un stil fals gotic, nepretențios – o clădire pătrată, tencuită în galben-ocru, cu acoperiș înalt și două fațade ascuțite, crenelate. În partea dinspre grădină se înălța un turn stângaci, în care urcai pe o scară lată, în spirală. Era singura scară din reședință.

Când părinții noștri s-au mutat la Castelul Rosenau, era plin de mobilă incredibil de veche, în stil mai mult sau mai puțin Empire sau Georgian, frumoasă, dar încântător de nepractică, iar pe pereți atârnavu tablouri și mai incredibil de vechi, majoritatea din școala romantică flamboiantă. Ne plăceau aceste tablouri, erau foarte poetice, cu subiecte complexe, de neînțeles, iar multe au rămas misterioase, nu ne-au fost lămurite niciodată. Mă atrăgea nespus mai ales unul dintre ele, înfățișând o scenă din „Atalie” de Chateaubriand. Reprezenta o fecioară frumoasă, cu pielea albă ca laptele, învăluită în plete aurii, bogate, care își dădea sufletul în brațele unei piei roșii cu înfățișare tristă. Și fecioara blondă, și indianul romantic erau foarte îngrijiți și eleganți pentru cineva care se afla în sălbăticie, în circumstanțe atât de tragice. Cei mari priveau cu zâmbet ironic tabloul acesta în ulei, neted ca porțelanul, dar, când nu eram observată, mă strecuram în ungherul întunecat unde atârna și mă minunam de romanțiozitatea lui covârșitoare.

Sub acoperișul imens al castelului Rosenau era o mansardă mare, un nesecat prilej de încântare. Era înaltă, plină de umbre și băntuită de lilieci, ceea ce sporea sentimentul de aventură. În timpul zilei, aceste făpturi înfricoșătoare atârnavu în șiruri regulate de grinzi, ca niște flori negre, dezgustătoare, cu petale veștede, pe care o vrăjitoare care drămuia poțiuni le pusese la uscat, pentru a le folosi în scopuri la care preferam să nu ne gândim.

Când ne jucam cu prietenele noastre, dădeam năvală în aceste spații închise, faptele ca niște strigoi își desfăceau încet aripile și își luau zborul, agitându-se fără zgomot, iar aripile lor umede și reci fâlfâiau neplăcut de aproape de fețele noastre. Stolul acesta negru sporea misterul călătoriilor noastre de explorare cu prezența sa vampirică, întezind atmosfera de vrajă a mansardei.

Încetul cu încetul, mama a civilizat Castelul Rosenau. A instalat băi și a amenajat încăperile, făcându-le confortabile, fără să înlătore impresia de străvechi. A atârnat pe pereți multe dintre tablourile ei de la Malta, dar nu a permis niciodată să se pună curent electric, considerând că nu se potrivea cu vechiul castel.

Arhitectura interioară era naivă, stângace. Două coridoare lungi străbăteau mijlocul celor două niveluri și toate camerele dădeau spre acest pasaj, care avea la ambele capete uși cu geamuri și mici balcoane. La parter era un salon de stuc, în stil gotic ornamentat, boltit, dar nu lipsit de maiestruozitate. Această încăpere mare dădea într-un spațiu cu pietriș, mărginit de un

strat mare de trandafiri modești, de modă veche, dar cu miros dulce, în spiniile cărora ne zgâriam mereu pe mâini și pe picioare și ne agățam hainele.

Spre marea noastră bucurie, mama ne-a dat voie să ocupăm cămăruța din vârful turnului rotund. Era o încăpăre de basm, ca aceea în care Frumoasa din Pădurea Adormită se va fi înțepat în fusul vrăjitoarei. Se afla la același nivel cu mansarda și avea trei ambrazuri adânci, cu geamuri. Ducky, Sandra și cu mine am luat în stăpânire câte una și le-am amenajat cu dragoste și grijă, de parcă fiecare firidă era o cămăruță separată. Toate trei aveam un instinct casnic sporit și ne plăcea să aranjăm încăperi. Țin minte că, încă de când eram foarte mică, aveam câte un colțisor pe care îl amenajam special pentru mine, iar dacă nu puteam avea un ungher al meu, mă mulțumeam cu o masă.

Mereu mi-a plăcut să mă simt acasă oriunde m-aș fi aflat, și indiferent unde, la hotel, în tren, pe un vas sau când sunt musafiră într-o casă străină, mereu îmi amenajez un colțisor, oricât de mic și de simplu. Nu am nevoie de lucruri prețioase, doar de un obiect vechi, un vas de lut, câteva flori, un suvenir cât de mic, orice, atâta timp cât culoarea, forma și linia îmi surprind plăcut ochiul. Instinctul de a aranja camere sau colțisoare mi-a dăruit una dintre cele mai mari interese și plăceri în viață. E un instinct irezistibil, i-aș putea spune și pornire, către frumusețe. Trebuie să am în preajmă ceva care îmi satisface privirea, indiferent dacă e de valoare sau nu. Pot face aranjamente încântător de frumoase cu mijloacele cele mai simple.

Castelul Rosenau este unul dintre iubirile pierdute ale vieții mele. E un loc în care inima mea tânjește să se întoarcă. Avea o atmosferă de o simplitate unică ce aducea a cămin, nu a castel, acea splendoare tihnită a caselor vechi. Era întruchiparea modestiei ingenioase germane, era genul de castel de țară descris în romanele germane.

Mama pusese rogojini în loc de covoare, așa că întreaga casă căpătase un miros anume. Oricând îl simt altundeva, îmi aduc aminte de Castelul Rosenau. Mirosul acela de rogojini și gălgăitul apei în fântâna de pe terasa din față sunt însușirile speciale ale vechii reședințe.

Când îmi țin răsufierea, mi se pare că încă aud plescăitul apei în fântână... Draperiile sunt trase, fiindcă afară e arșiță... totul e nemișcat, aproape somnolent, dar se aude mereu zgomotul apei care picură mereu, și bătrânul grădinar greblând cărările dintre micile straturi de flori grupate în jurul fântânii... bătrânul care pare că greblează mereu cărările mereu îngrijite...

În spatele uneia dintre ușile închise stă mama în iatacul ei răcoros și parfumat, cu tablourile din Malta atârdate pe pereți, înconjurată de numeroasele suveniruri aduse de acolo. Aici mai putem retrăi unele tradiții de la Eastwell și din Malta, aici, cumva, dr. X și Fräulein nu au îmbăcsit atmosfera cu dorința lor distructivă de a anihila tot ceea ce fusese înainte.

Încăperile mamei erau pline de flori, fiindcă de la mama am moștenit toate marea dragoste pentru flori. Plantase câmpuri mari de sângele voinicului și garoafe